

Lammen en blinden

Christus Triumfatorkerk, 13 oktober 2019, doopviering

Voorganger: ds. Jaap van den Akker

Lezing: II Samuël 6, 6-12

Komen

- Welkomstwoord en aankondigen aanvangslied door de ouderling van dienst
- Aanvangslied 'Zo lang er mensen zijn op (Lied 981: 1, 2 en 4)
- Moment van Stilte
- Begroeting en bemoediging
- We steken de doopkaars van Wouter aan
- Psalm van de zondag: Psalm 121: 1 en 4
- Kyriëgebed
- Glorialied: 'Lof zij de Heer' (Lied 868: 1 en 2)

DOOP

- De dopeling worden binnengebracht, ondertussen zingen we: 'Here Jezus, wij zijn nu' (Lied 347: 1 en 2)
- Presentatie
- Gezamenlijke belijdenis: Apostolische Geloofsbelijdenis (= Lied 340b)
- Doopgebed
- Doopintentie door Rieneke en Martijn
- Gesprekje met de kinderen over de doop
- Lied: 'Leven is gegeven' (Lied 359)
- Bediening van de Doop
- Zegenlied: (staande gezongen) : 'Ik zegen jou in Jezus naam' (Hemelhoog 507)
- Doopvragen
- Welkom in de gemeente
- Lofzang 'Verbonden met vader en moeder' (Geroepen om te zingen, lied 791: 1, 2 en 4)
- Gelukwensen aan de doopouders, uitreiking doopkaars doopkaart en -brief

Woord

- Gebed bij de opening van de Schriften
- Schriftlezing II Samuël 5: 6-12
- Lied Psalm 122: 1 en 3
- Preek

Jeruzalem...

Dat spreekt tot de verbeelding.

In drie grote godsdiensten is het een heilige stad.

Mohammed begon er aan zijn reis door de zeven hemelen.

Jezus liep zijn Via Dolorosa dwars oor de oude stad.

En Salomo bouwde er zijn tempel. De tempel van de God van Israël. Zo is Jeruzalem het huis van God geworden. Gods *pied á terre* op deze aarde.

Jeruzalem – stad van vrede – shalom – je hoort het in de naam.

Een iconisch beeld. Een hoopgevend beeld. Een toekomstvisioen. Het hemels Jeruzalem dat uit de hemel nederdaalt en vrede brengt voor alle mensen. Een visioen dat velen van ons op de been houdt.

En dat is nodig.

Want vrede is vaak ver weg. Voor veel mensen is vrede iets van horen zeggen.

Zouden de kinderen in Syrië nog weten wat dat is? Iedereen die daar vanaf 2011 geboren is, heeft nooit in vrede gewoond. Nu weer met een nieuwe invasie, van een nieuwe mogendheid.

Jeruzalem – stad van vrede. Juist daar is die vrede vaak ver weg. Juist in deze prachtige stad.

Nog steeds wordt er om gevochten.

Zodra er iets aan de status quo van de stad Jeruzalem veranderd, breekt er ruzie uit. Tot op de dag van vandaag. Archeologische opgravingen rond het tempelplein. De verplaatsing van een ambassade van Tel Aviv naar Jeruzalem. Zelf het trapje dat al sinds de negentiende eeuw op één hoog op de opstandingskerk staat mag niet verplaatst worden, want dat is tegen de afspraken die vele kerken hebben gemaakt om elkaar niet in de weg te zitten bij deze heiligste plek voor christenen.

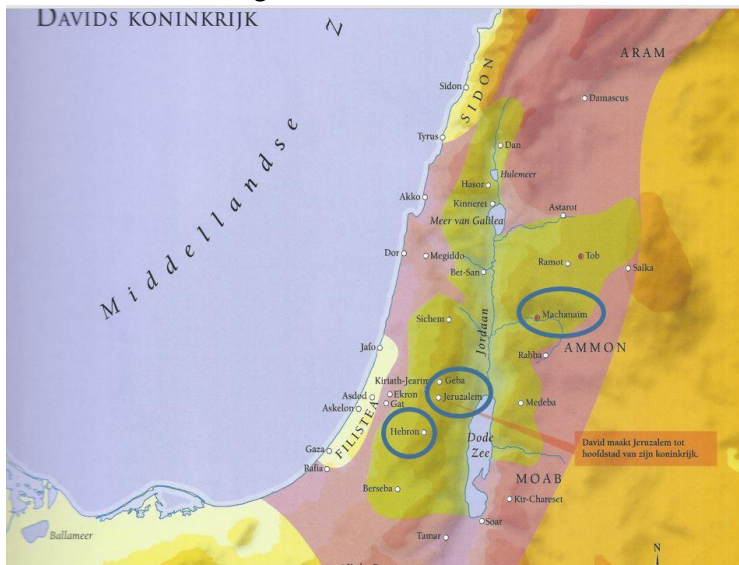
Jeruzalem roept zo van alles op.

Dat was ook al zo in Bijbelse tijden.

Dat was ook al zo in het Oude Testament.

Hoe dat dat zo gekomen is?

Dat lezen we vandaag.

Eigenlijk om heel pragmatische redenen is Jeruzalem zo belangrijk geworden.

Eindelijk is David koning geworden over heel Israël. Hij was al tot koning gezalfd door Samuel. Hij was al koning geworden over Juda en Benjamin, na de dood van Saul. Maar hij was nog niet erkend door de overige tien stammen van Israël. **Nu is hij in Hebron (1a) tot koning gekroond over alle 12 stammen van Israël.** En bij een verenigd rijk hoort een hoofdstad die voor alle partijen aanvaard is. Hebron, dat was de hoofdstad van Juda, dus die viel af

voor de noordelijke stammen en **Machanaim (b)** zou niet door de zuidelijke stammen geaccepteerd worden, want daar was eerder een zoon van Saul tot koning gezalfd.

En dus toont David zich een slimme, diplomatieke politicus. Hij kiest een nieuwe, een neutrale hoofdstad, precies in het midden. Zoals dat wel vaker gebeurt in de geschiedenis. Dat Washington de hoofdstad is geworden van de Verenigde Staten had dezelfde diplomatieke redenen, of Ottawa in Canada.

Het oog van David valt op **Jeruzalem (c)**. Dat was toen al een mooie, versterkte stad, en kijk waar het ligt: precies tussen het Noordijk en het Zuidrijk in. De ideale hoofdstad voor het nieuwe rijk Israël. De verbindende schakel. Zo vermijdt David een conflict, een mogelijke burgeroorlog in deze net beklonken eenheid van Israël

Er is wel een probleem. Het moet wel eerst veroverd worden. Er wonen Jebusieten. Al die tijd was het deze stad in handen gebleven van een kanaänitische stam. En passant maakt David dus hier het werk van Jozua af bij de intocht in het Beloofde Land. Als Jeruzalem veroverd wordt is het hele Beloofde land in handen van het volk van Israël en komt de Exodus tot een einde.

Je verwacht een groots verhaal over de krijgsplannen en heldedaden van David en zijn mannen om de sterke stad te veroveren.

Maar het staat er wel heel clean: “⁷Toch veroverde David de bergvesting van Sion, de huidige Davidsburcht. Hij ging in de bergvesting wonen en noemde deze de Davidsburcht” Een soort *veni, vidi, vici*. Opmerkelijk. De geschiedenis is door is Jeruzalem altijd een moeilijk in te nemen stad geweest. De kruisvaarders hadden er de grootste moeite mee. En zes in de zesdaagse oorlog was er een kunststukje van de Israëliëse militairen voor nodig om Jeruzalem te bezetten.

Ook nu blijkt dat **Jeruzalem** (2) niet zomaar is in te nemen. Het ligt dan ook zeer strategisch. Op de uitloper van een bergrug. Links en rechts een diep dal. Het beroemdste is het Kidrondal. En in de rug, in het noorden, gedekt door de bergen en de woestijn van Juda. **Nu ziet het er zo uit** (3). Wat nu in Jeruzalem de citadel van David heet, was dus niet de stad van David – dat was een foutje van de kruisvaarders. De stad van David ligt buiten wat nu de oude stad heet. De **Jebusieten** (5) hadden er ook nog een onneembare vesting van gemaakt en daar waren ze trots op. “Hier kom je nooit binnen!” roepen ze David toe. Zelfs lammen en blinden, zouden jouw aanval nog kunnen

afslaan!”

Toch veroverde David de bergvesting van Sion. Is de droge volgende zin. Hoe dan? Vraag je je af. Dat staat in die cryptische volgende zin: “Wie de Jebusiet wil verslaan, moet hem raken bij de watertoevoer”. Nu blijkt uit archeologisch onderzoek dat er er al rond het jaar duizend voor Christus een **onderaardse gang** (nu 6) liep van het ommuurde Jeruzalem naar een waterbron in het Kidrondal. Als je die bron wist binnen te komen kon je dus op slinkse wijzen binnen de stadpoorten komen. Zo ongeveer denk men moeten David en zijn mannen de stad hebben veroverd.

Dan volgen er nog twee bijzondere zinnen “En wat de lammen en de blinden betreft, die veracht ik uit de grond van mijn hart.’ Daarom zegt men: **Lammen en blinden, die komen het huis niet in.**” Wat doen die lammen en blinden toch in het verhaal? Het zou kunnen dat David met de lammen en de blinden waarmee de Jebusieten hem uitdaagden aan de haal is gegaan. In Psalm 115 staat: “Hun goden zijn van zilver en goud, gemaakt door mensenhanden. ... Ze hebben ogen, maar kunnen niet

zien, .. en hun voeten kunnen niet lopen.” Afgoden als lammen en blinden. Zou David die afgoden verafschuwen?

Mefiboseth, de verlamde zoon van koning Saul neemt David liefdevol op in zijn huis. Dus echte verlamden verafschuwt hij niet.

Om de God van Israël ruimte te geven, moeten alle afgoden worden verwijderd. Uiteindelijk zal David de Ark van het verbond naar Jeruzalem halen en zal Salomo er een tempel voor de God van Israël mogen bouwen.

Lammen en blinden komen het huis niet in. Het is in het oude Israël zo een spreekwoord geworden dat waarschuwt om je niet in te laten met goden en machten die over je leven kunnen gaan heersen.

Als deze uitleg klopt dan krijgt dit korte verhaal van de verovering van Jeruzalem een universele betekenis.

Zoals Jeruzalem als stad van de vrede een universele betekenis heeft gekregen.

Het is het verhaal van een nieuwe toekomst. Een verhaal dat oproept keuzes te maken. Het stelt aan ons de kritische vraag: war zijn wij lam of blind. Waar denken wij veilig te zijn. Waar verschansen wij ons voor een ander? Of voor God?

Wat geeft je vrijheid in dit leven, en wat perkt je vrijheid in? Waar zitten je blinde vlekken. Of wat verlamt je je juist. Wat durf je niet onder ogen te komen en draag je zo een leven lang met je mee? Welke angst zit je in de weg om echt te gaan leven.

Lammen en blinden komen het huis niet in.

Dat is geen discriminatie. Dat is een oproep op zoek te gaan naar je eigen beperkingen.

Het huis – dat is Jeruzalem, dat is het huis van David dat vanaf nu in Jeruzalem gevestigd is, dat is ook de tempel nog voor dat hij gebouwd is, maar dat is in de eerst plaats. Je eigen huis. Dat ben je zelf.

En de opdracht in het leven is om in je eigen huis vrede te vinden. Om alle beperkingen, alle machten, alle verslavingen of dwang die over je kunnen heersen te overwinnen. En vrij te worden. Vrede te vinden.

David maakt ruimte voor God.

En zo roept hij ons op ruimte voor God te maken.

Hoe? Dat kun je alleen zelf ontdekken.

Het helpt wel, in een gemeenschap waar je samen op zoek gaat naar wat God van ons vraagt in je leven, zoals hier in de kerk.

Het helpt wel als er ouders, familie, vrienden zijn die je met het geloof bekend laten worden. Die je de verhalen vertellen. En die je ook vrij laten. Je eigen keuzes laten maken. kritische vragen laten stellen. En samen zoeken naar antwoorden.

Geloven met vallen en op staan. Een geloofsweg gaan.

Jullie gaan die geloofsweg. Rieneke en Martijn. Met zijn vieren inmiddels. Wouter is hier al vertrouwd. Roos wordt dat ook door de jaren heen. Dat het geloof een bedding mag geven, mag blijven in jullie leven. Dat het geloof in een God die bevrijdt en liefde geeft een houvast mag zijn voor Roos en voor ons allen.

Dat we de strijd aangaan met onze blinde vlek en at ons verlamd.

En opstaan. Zo bidden wij. Amen

- Muzikaal intermezzo

Antwoord

- Lied ‘Wij hebben een sterke stad’ (Lied (175: 1 en 2)
- Dankgebed en voorbeden, stil gebed, Onze Vader
- Collecte (1^e, 2^e, evt. deurcollecte: zie Zondagsbrief)

Gaan

- Slotlied: Opwekking 581: ‘Til mij op’ (Ik wil heel dicht bij U zijn)

- Zegen
- Orgelspel